Porc

1

Odată ca niciodată, în orașul New York, un băiețel frumos veni pe această lume, iar fericiții părinți îl numiră Lexington.

Imediat ce mama lui se întoarse acasă de la spital cu copilul în brațe, îi spuse soțului ei:

— Iubitule, acum trebuie să mă scoți la cină la cel mai grozav restaurant ca să sărbătorim nașterea fiului și moștenitorului nostru.

Soțul ei o îmbrățișă tandru și îi spuse că orice femeie care putea da naștere unui copil atât de frumos ca Lexington merita să meargă absolut oriunde dorea. Dar era ea suficient de înzdrăvenită, vru el să știe, ca să înceapă să alerge prin oraș la o oră așa de târzie în noapte? Nu, zise ea, nu era. Și ce?

Așa că în acea seară se îmbrăcară amândoi în haine scumpe și, lăsându-l pe micul Lexington în grija unei doici profesioniste care-i costa douăzeci de dolari pe zi și mai era și scoțiană, ieșiră la cel mai bun și scump restaurant din oraș. Mâncară amândoi câte un homar uriaș și băură împreună o sticlă de șampanie, apoi merseră

într-un club de noapte, unde băură altă sticlă de șampanie și se ținură de mână timp de câteva ore, timp în care își amintiră, discutară și admirară fiecare trăsătură în parte a minunatului lor fiu nou-născut.

Se întoarseră la locuința lor din estul Manhattanului pe la ora două dimineața, iar soțul îi plăti cursa taximetristului și începu să caute prin buzunare cheia de la intrare. După o vreme, își anunță soția că probabil își uitase cheia în buzunarul celuilalt costum și sugeră să sune la sonerie ca doica să coboare și să le deschidă. O doică de douăzeci de dolari pe zi trebuie să se aștepte să fie sculată din pat din când în când noaptea, zise soțul.

Așa că sună la sonerie. Așteptară. Mai sună o dată, lung și apăsat. Mai așteptară încă un minut. Apoi coborâră amândoi înapoi în stradă și o strigară pe doică pe nume (McPottle) – strigând în sus, spre camera copilului de la etajul al treilea –, dar nu veni nici un răspuns. Casa era întunecată și tăcută. Soția începu să se neliniștească. Copilul ei era închis în acest loc, își spuse ea. Singur cu McPottle. Și cine era McPottle? O cunoșteau doar de două zile, avea buze subțiri, ochi mici și dezaprobatori, un piept apretat și, evident, obișnuia să doarmă buștean, ceea ce în cazul ăsta nu era prea bine. Dacă nu putea să audă soneria de la intrare, atunci cum naiba avea să audă un bebeluș plângând? Chiar în timpul ăsta, bietul copil putea să-și înghită limba sau să se sufoce în pernă.

— Nu doarme pe pernă, zise soțul ei. Nu trebuie să-ți faci griji. Dar te bag eu înăuntru, dacă asta vrei.

Se simțea destul de bine după toată șampania aia, iar acum se aplecă, își desfăcu șiretul de la unul dintre

pantofii de lac și se descălță. Apoi, ținând pantoful de vârf, îl azvârli cu putere direct prin geamul de la parter, unde era sufrageria.

—Poftim, zise el zâmbind. O să-l scădem din salariul lui McPottle.

Făcu un pas înainte și, foarte atent, își băgă mâna prin spărtura din sticlă și eliberă dispozitivul de închidere. Apoi deschise fereastra, ridicând-o.

— Te bag înăutru pe tine mai întâi, mămico, zise el și își prinse soția de talie, ridicând-o de la sol.

Mișcarea asta aduse gura mare și roșie a soției la același nivel cu a lui, și foarte aproape, așa că începu s-o sărute. Știa din experiență că femeilor le place foarte mult să fie sărutate din poziția asta, să fie ținute strâns în brațe și picioarele să li se bălăbănească în aer, deci continuă să o facă o bună bucată de vreme, în timp ce ea își hâțâna picioarele și icnea după aer, scoțând niște zgomote din gât. Într-un târziu, soțul își răsuci soția și începu s-o strecoare încet prin geamul deschis de la sufragerie. În acest moment, o mașină de poliție aflată în patrulare își făcu silențioasă apariția, venind pe stradă înspre ei. Se opri la vreo treizeci de metri și trei polițiști de origine irlandeză țâșniră afară din mașină și începură să alerge în direcția celor doi soți, fluturându-și revolverele.

— Mâinile sus! strigară polițiștii. Mâinile sus!

Dar soțului îi era imposibil să se supună acestui ordin fără să-i dea drumul nevestei, altminteri, ea fie ar fi căzut, fie ar fi rămas atârnată cu jumătate de corp afară și jumătate înăuntru, ceea ce e o poziție extrem de inconfortabilă pentru o femeie; așa că a continuat galant să

o împingă în sus și spre interior prin fereastră. Polițiștii, care primiseră cu toții medalii pentru că omorâseră spărgători, deschiseră imediat focul și, deși continuau să alerge în timpul ăsta, iar pe soție, mai ales, n-o puteau ținti prea bine, reușiră totuși să-i nimerească pe soți cu câteva gloanțe – suficiente cât să se dovedească fatale în cazul amândurora.

Astfel, când n-avea mai mult de douăsprezece zile, micuțul Lexington ajunse orfan.

2

Vestea acestor morți, pentru care cei trei polițiști au fost duși ulterior în fața justiției, le-a fost transmisă cu înflăcărare tuturor rudelor cuplului decedat prin jurnaliștii ziarelor, iar a doua zi dimineață, cele mai apropiate dintre aceste rude, câțiva antreprenori de pompe funebre, trei avocați și un preot se urcară în taxiuri și porniră spre casa cu geamul spart. Se adunară în camera de zi, atât bărbații, cât și femeile, și se așezară într-un cerc pe canapele și fotolii, fumând țigări, sorbind sherry și dezbătând ce Dumnezeu trebuie făcut acum cu copilul de la etaj, orfanul Lexington.

În scurt timp ieși la iveală faptul că nici una dintre rude nu era neapărat dornică să-și asume responsabilitatea pentru copil, iar discuțiile și disputele continuară pe parcursul întregii zile. Aproape toată lumea își exprimă o dorință imensă, aproape irezistibilă de a avea grijă de el, și așa ar fi făcut, cu cel mai mare drag, dacă n-ar fi

avut un apartament prea mic sau dacă n-ar fi avut deja un bebeluș și nu și-ar mai fi permis altul, sau dacă ar fi știut ce să facă cu bietul micuț când plecau în străinătate vara, sau dacă nu s-ar fi îndreptat spre senectute, ceea ce cu siguranță n-ar fi corect pentru băiat când va crește, și așa mai departe. Știau cu toții, bineînțeles, că tatăl acumulase datorii serioase de ceva vreme și că locuința lor era ipotecată, deci că bebelușul nu va veni la pachet cu vreun sfanț.

Încă se certau ca chiorii la ora șase seara, când brusc, întrerupându-i, o bătrână mătușă a decedatului tată (Glosspan, pe numele ei) apăru fulgerător din Virginia și, fără ca măcar să-și scoată pălăria sau haina, fără ca măcar să se oprească și să ia loc, ignorând orice pahar de martini, whisky sau sherry, anunță hotărâtă în fața rudelor adunate că ea însăși avea de gând să preia întreaga răspundere față de băiat de-acum înainte. În plus, zise ea, urma să-și asume responsabilitea financiară în toate aspectele ei, incluzând educația, și restul lumii se putea duce acasă, unde-i era locul, menajându-și conștiința. Acestea fiind spuse, urcă grăbită scările spre camera copilului, îl smulse pe Lexington din leagănul lui și năvăli afară din casă, strângând tare bebelușul în brațe, în vreme ce rudele rămaseră ca trăsnite, zâmbind și părând ușurate, iar doica McPottle stătea țeapănă și dezaprobatoare în capul scărilor, cu buzele strânse și brațele încrucișate pe pieptul apretat.

Și astfel, pe când avea treisprezece zile, sugarul Lexington părăsi orașul New York și porni spre sud, ca să trăiască cu grozava mătușă Glosspan în statul Virginia.

3

Mătușa Glosspan avea aproape șaptezeci de ani când deveni tutorele lui Lexington, dar uitându-te la ea, n-ai fi zis asta nici o clipă. Era la fel de zglobie ca o femeie care avea jumătate din vârsta ei, avea o față mică, ridată, dar încă destul de frumoasă și doi ochi căprui care străluceau la tine în cel mai drăguț mod. Era, de asemenea, fată bătrână, deși nici asta n-ai fi ghicit vreodată, pentru că mătușa Glosspan n-avea nimic în ea de fată bătrână. Nu era niciodată ursuză, posacă sau irascibilă; n-avea mustață; și nu era deloc geloasă pe alți oameni, ceea ce rar poți spune despre fetele bătrâne sau despre fetele mari – deși, desigur, nu se poate ști cu siguranță dacă mătușa Glosspan se încadra în ambele categorii.

Dar era o bătrână excentrică, fără doar și poate. În ultimii treizeci de ani trăise de una singură o viață stranie și izolată într-o căbănuță pe coastele înalte ale Munților Blue Ridge, la câțiva kilometri de cea mai apropiată așezare. Avea cinci pogoane de pășune, o parcelă pentru cultivat legume, o grădină cu flori, trei vaci, vreo zece găini și un cocoș bun.

Și acum îl mai avea și pe micul Lexington.

Era o vegetariană strictă și consumul de carne de animal i se părea nu doar nesănătos și dezgustător, ci și teribil de crud. Trăia din alimente curate și minunate ca lapte, unt, ouă, brânză, legume, nuci, ierburi și fructe și o bucura convingerea că nici o ființă vie nu era măcelărită pentru ea, nici măcar un crevete. Odată, când una dintre găinile ei maro murise pentru că nu mai putuse oua,

mătușa Glosspan fusese atât de supărată, că aproape renunță de tot să mai mănânce ouă.

Nu știa absolut nimic despre copii, dar asta n-o îngrijora deloc. Din gara din New York, cât timp aștepta trenul care avea să-i ducă pe ea și pe Lexington acasă în Virginia, cumpără șase biberoane, douăzeci de scutece, o cutie cu ace de siguranță, o sticlă de lapte pentru drum și o carte mică broșată intitulată *Îngrijirea sugarilor*. Ce să-ți dorești mai mult? Iar când trenul se puse în mișcare, îi dădu copilului niște lapte, îi schimbă cât de cât scutecele și îl întinse pe banchetă să doarmă. Apoi citi *Îngrijirea sugarilor* din scoarță în scoarță.

— Nu-i nici o problemă aici, zise ea aruncând cartea pe geam. Absolut nici o problemă.

Și, curios, chiar nu era nici una. Acasă în căbănuță, totul merse pe cât de bine se putea. Micul Lexington își bău laptele, râgâi, țipă și dormi fix cât trebuie să doarmă un bebeluș cuminte, iar mătușa Glosspan strălucea de fericire de fiecare dată când se uita la el și-l acoperea de sărutări cât era ziua de lungă.

4

Până să împlinească șase ani, micul Lexington devenise un băiețel extrem de frumos, cu păr lung auriu și ochi de culoarea intensă a albăstrelelor. Era isteț și vesel și deja învăța s-o ajute pe bătrâna sa mătușă la diverse treburi prin gospodărie, strângând ouăle din cotețul găinilor, săpând după cartofi în grădina cu legume și căutând

ierburi sălbatice pe culmea muntelui. În curând, își spuse mătușa Glosspan, va trebui să se gândească la educația lui.

Dar nu suporta gândul că va trebui să-l trimită de-acasă ca să meargă la școală. De-acum îl iubea atât de mult, c-ar fi murit să stea departe de el, indiferent cât. Era, desigur, școala satului, mai jos în vale, dar locul arăta înfiorător, și dacă l-ar fi trimis acolo, era sigură că aveau să-l forțeze să mănânce carne din prima zi.

— Știi ceva, dragul meu? îi spuse ea într-o zi, când băiatul ședea pe-un scăunel în bucătărie și o urmărea cum face brânză. Nu văd de ce nu ți-aș preda eu lecțiile.

Băiatul se uită în sus spre ea cu ochii lui mari și albaștri și îi răspunse cu un minunat zâmbet plin de încredere.

— Ar fi plăcut, zise el.

— Și primul lucru pe care l-aș face ar fi să te învăț să gătești.

— Cred că mi-ar plăcea asta, mătușă Glosspan.

— Fie că-ți place, fie că nu, vei fi nevoit să înveți mai devreme sau mai târziu, zise ea. Vegetarienii ca noi n-au nici pe departe la fel de multe alimente din care să aleagă, cum au oamenii obișnuiți, așa că trebuie să învețe să fie de două ori mai descurcăreți cu ce au.

— Mătușă Glosspan, zise băiatul, *ce* mănâncă oamenii obișnuiți și noi nu mâncăm?

— Animale, răspunse ea scuturând din cap dezgustată.

— Animale *vii*, vrei să zici?

— Nu, zise ea. Animale moarte.

Băiatul se gândi la asta o clipă.

— Vrei să spui că atunci când mor, ei le *mănâncă* în loc să le *îngroape*?

— Nu așteaptă să moară, copile. Le omoară.

— Cum le omoară, mătușă Glosspan?

— De obicei le taie gâtul cu cuțitul.

— Dar *ce fel* de animale?

— Vaci și porci în special, și oi.

— Vaci! strigă băiatul. Vrei să zici, ca Daisy, Snowdrop și Lily?

— Exact, dragule.

— Dar *cum* le mănâncă, mătușă Glosspan?

— Le taie în bucăți, pe care apoi le gătesc. Cel mai mult le place carnea roșie, în sânge și lipită de oase. Le place să mănânce hălci de carne de vacă mustind de sânge.

— Și porci?

— Adoră porcii.

— Hălci de carne însângerată de porc, zise băiatul. Ca să vezi. Și ce mai mănâncă, mătușă Glosspan?

— Pui.

— Pui!

— Cu milioanele.

— Cu tot cu pene?

— Nu, dragule, fără pene. Acum fii bun, scumpule, și dă fuga până afară ca să-i aduci mătușii Glosspan un mănunchi de arpagic verde.

La scurt timp, începură lecțiile. Acoperiră cinci discipline: citit, scris, geografie, aritmetică și gătit, dar ultima era de departe materia preferată atât a profesoarei, cât și a elevului. De fapt, în scurt timp ieși la iveală că tânărul Lexington avea un talent cu adevărat remarcabil în această direcție. Era un bucătar înnăscut. Era îndemânatic și rapid. Putea să mânuiască tigăile ca un jongler.

Putea să taie un singur cartof în douăzeci de feliuțe subțiri ca foaia de hârtie în mai puțin timp decât îi lua mătușii să-l curețe. Bolta lui palatină era extraordinar de sensibilă și putea să guste dintr-o oală cu supă de ceapă foarte iute și să detecteze imediat prezența unei singure frunzulițe de salvie. Dat fiind că băiatul era atât de mic, aceste lucruri o năuceau puțin pe mătușa Glosspan, și adevărul era că nu prea știa cum să ia totul. Dar chiar și-așa, era cât se poate de mândră și îi prezise un viitor strălucit copilului.

— Ce mană cerească, zise ea, să am un omuleț minunat care să aibă grijă de mine când voi fi senilă.

Și câțiva ani mai târziu, se retrase de tot din bucătărie, lăsându-l pe Lexington să răspundă singur de tot ce înseamnă gătit în gospodărie. Băiatul avea acum zece ani și mătușa Glosspan aproape optzeci.

5

Având bucătăria la dispoziția lui, Lexington începu imediat să experimenteze cu feluri de mâncare inventate de el. Vechile rețete preferate nu-l mai interesau. Simțea o puternică nevoie să creeze. Avea în cap sute de idei noi.

— O să încep, zise el, prin a concepe un sufleu de castane.

Îl pregăti și-l servi la cină chiar în acea seară. Era nemaipomenit.

— Ești un geniu! strigă mătușa Glosspan sărind de pe scaun și sărutându-l pe ambii obraji. O să scrii istorie!